

Arrest

nr. 100 629 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. KLAPWIJK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 februari 1988 te Madina Loko. U bent deels van Temne afkomst en deels van Loko afkomst en u verklaart zich bekeerd te hebben tot het christendom. Uw overige familieleden zijn moslim. Uw moeder is overleden kort na uw geboorte en die van uw tweelingzus. Uw vader was voordien reeds om het leven gekomen. U heeft uw ouders bijgevolg nooit gekend. Na het overlijden van uw ouders werden u en uw tweelingzus opgevangen door uw tante en oom die eveneens in uw geboortedorp woonden en die geen kinderen hadden. U heeft nog een andere broer en zus maar weet niet waar zij naartoe zijn gegaan na

het overlijden van uw ouders. Uw tante en oom wilden het u evenmin vertellen. U had nooit de kans om naar school te gaan, en startte al op jonge leeftijd een kleine vishandel op aan de haven in uw geboortedorp dankzij financiële steun van uw familie. In deze periode maakte u ook kennis met F. W., een visser van Guineese afkomst die eveneens in uw dorp woonde. Jullie werden verliefd en begonnen in het geheim een relatie. Uw tante zou deze relatie immers nooit goedkeuren. Uw tante was zelf op zoek naar een geschikte partner voor u. Eenmaal een geschikte partner gevonden, werd u geïnitieerd in het Bundu-genootschap via de financiële bijdrage van deze voor u opgedragen partner. U onderging erg zware initiatierituelen samen met uw tweelingzus. Na de initiatie was het de bedoeling dat u zou toegewezen worden aan deze wat oudere man, maar u was op dat moment zwanger van F. W. waardoor u uiteindelijk bij uw tante diende te blijven wonen. Uw tweelingzus werd wel toegewezen aan een andere man, maar niet veel later overleed zij aan de gevolgen van een ziekte. Uzelf beviel van uw dochter zo'n vijf jaar geleden en bleef zoals gezegd bij uw tante en oom wonen. U hervatte ook uw werk en zette in het geheim de relatie verder met de vader van uw dochter. Uw vriend en u wilden graag huwen maar uw familieleden gaven hier niet de toestemming voor onder meer omdat uw vriend christen was. Uw tante trok zelfs regelmatig naar de familie van uw vriend om ze onder druk te zetten en hen duidelijk te maken dat onder geen enkel beding een huwelijk mogelijk zou zijn. Eind 2011 werd u echter een tweede maal zwanger waardoor u opnieuw in de problemen terecht kwam. U besprak uw problemen met enkele collega's en zij raadden u aan om eens met de lokale priester te gaan praten. Hij zei dat hij u kon helpen en dat hij u het land kon helpen verlaten. In december 2011 bracht u dan ook uw oudste dochter naar haar vader met de vraag of hij voor haar wilde zorgen. Zelf trok u met de hulp van een zekere M. naar de luchthaven in Sierra Leone waar u een vlucht richting in Europa nam. In de loop van december 2011 kwam u aan in België alwaar u asiel aanvraag op 30 december 2011 bij de bevoegde asielinstanties. Uw jongste dochter, K. M., werd in België geboren op 9 juni 2012.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U beweert uw land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor uw tante en andere familieleden in uw dorp van herkomst die tegen een eventueel huwelijk gekant zijn van u en uw vriend, van Guineese afkomst, christen en tevens vader van uw twee dochters (zie gehoorverslag CGVS, dd. 05 december 2012, p.6-7, administratief dossier). Volgende bemerkingen dienen echter gemaakt te worden betreffende het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden betreffende de door u aangehaalde aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst in het licht van de door u vermelde eerdere gebeurtenissen in uw leven in uw geboorteregio. Zo geeft u tijdens het gehoor voor het CGVS aan dat u eind 2011 een tweede maal zwanger werd waardoor u vreesde opnieuw ernstige problemen te krijgen met uw tante en andere familieleden in uw geboortedorp (zie gehoorverslag CGVS, p.10, zie administratief dossier). U verklaart eveneens dat u niet wenste te huwen met de door uw tante opgedragen man, maar dat u in tegendeel wilde trouwen met de vader van uw twee dochters, wat echter niet mogelijk was omdat uw familie hiertegen gekant was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen zou uw vlucht uit Sierra Leone vooral gebaseerd zijn op angst voor uw familie, met name vooral voor uw tante en oom, bij wie u inwoonde (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Deze door u aangehaalde vrees dient echter in eerste instantie gerelativeerd te worden op basis van recente en minder recente gebeurtenissen in uw leven zoals door u verklaard tijdens het gehoor voor het CGVS. U verklaart immers tijdens dat gehoor dat u vijf jaar geleden reeds een eerste maal zwanger was geworden en dat de vader van uw eerste dochter dezelfde persoon was met wie u toen reeds wou huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U zou echter op het punt hebben gestaan uitgehuwelijkt te worden aan een andere man, die uw initiatie in het Bundu-genootschap zou hebben gefinancierd, maar omwille van uw zwangerschap zou dit niet zijn doorgegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Integendeel, u zou na de geboorte van uw eerste dochter bij uw tante en oom zijn kunnen blijven wonen, kon uw werk hervatten en zette zelfs (in het geheim) uw relatie met de vader van uw kinderen verder, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U was met andere woorden vijf jaar geleden reeds in een gelijkaardige situatie als in december 2011 toen u wel besloten zou hebben het land te hebben verlaten uit angst voor uw tante en oom. Wanneer u echter gevraagd wordt welke problemen u gekend heeft nadat uw eerste dochter geboren werd, zo'n vijf jaar geleden,

antwoordt u dat er geen grote problemen waren maar dat u niet kon huwen met de vader van uw dochter en dat u geen vrijheid had (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Hierbij kan bijgevolg de vraag gesteld worden of de gronden of motieven van uw vlucht uit uw land van herkomst eind 2011 wel pertinent zijn aangezien u zich vijf jaar geleden in een gelijkaardige positie bevond en nadien geen grote problemen heeft gekend gezien uw verklaring dat u bij uw tante en oom kon blijven wonen. Wat betreft uw angst voor een eventueel gedwongen huwelijk met de wat oudere man die uw toetreding tot de Bundu-society zou hebben betaald, dient opgemerkt te worden dat u hierover verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat men wilde dat u met deze man zou trouwen maar dat u dit simpelweg steeds geweigerd heeft. Wanneer u hieromtrent gevraagd wordt of u steeds weigerde, geeft u aan van wel omdat u niet van hem hield (zie gehoorverslag CGVS, p.10), en wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u op deze manier het huwelijk kon afwenden, antwoordt u dat het niet makkelijk was maar dat u het wel kon afhouden via uw weigeringen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook uw angst of vrees voor een eventueel gedwongen huwelijk dient bijgevolg gerelativeerd te worden aangezien u er klaarblijkelijk toch gedurende bijna vijf jaar in geslaagd bent, na de geboorte van uw eerste dochter, een huwelijk met de aan u opgedragen man te weigeren, alvorens u zou besloten hebben om het land te verlaten. Bovenstaande vaststellingen vormen bijgevolg een eerste relativisering van uw aangehaalde vrees ten opzichte van uw familieleden in uw land van herkomst.

Voorts kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden wat betreft de vermeende vader van uw twee dochters, F. W., bij wie u uw eerste dochter zou hebben achtergelaten in Sierra Leone. U verklaart immers dat jullie reeds een lange tijd geleden – u kan niet aangeven wanneer precies – een relatie zouden zijn begonnen nadat jullie elkaar zouden hebben ontmoet in uw dorp Madina Loco waar uw partner werkzaam was als visser (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Zoals gezegd kan u tijdens het gehoor niet aangeven hoe oud u was op het moment dat jullie een relatie zouden zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Verder geeft u aan dat hij van Guinee afkomstig was en dat hij eveneens zijn ouders verloren had (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt hoe lang hij reeds in Sierra Leone verbleef, geeft u aan dat hij er was zolang u hem kent en dat hij het grootste gedeelte van zijn leven in Sierra Leone heeft gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd waarom hij naar Sierra Leone is gekomen, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nochtans aan dat uw partner geboren is in Madina Loco; zijn vermeende Guineese afkomst bracht u niet ter sprake (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.9 februari 2012, p.2, administratief dossier), terwijl u voor het CGVS verklaart dat hij het grootste gedeelte van zijn leven in Sierra Leone heeft gewoond. Verder heeft u tijdens het gehoor voor het CGVS geen idee van waar uw partner afkomstig is in Guinee (zie gehoorverslag CGVS, p.8) wat toch enigszins vreemd is aangezien u meer dan vijf jaar een relatie zou hebben gehad met deze man. Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u eveneens aan dat uw partner bij zijn oom woonde, maar dat deze gestorven zou zijn; wanneer u echter gevraagd wordt wanneer zijn oom gestorven is, moet u weer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw verklaringen betreffende de beweerde vader van uw twee dochters zijn bijgevolg wel erg oppervlakkig te noemen in het licht van uw verklaringen dat u meer dan vijf jaar een (weliswaar verborgen) relatie met deze man zou hebben gehad. Verder is het opmerkelijk te noemen dat u in eerste instantie, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als voor het CGVS, aangeeft dat u geen idee heeft waar uw oudste dochter en haar vader zouden verblijven (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.9 februari 2012, p.2, administratief dossier / zie gehoorverslag CGVS, p.4). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u zelfs aan dat u uw dochter naar haar vader heeft gebracht op het ogenblik dat u Sierra Leone zou hebben verlaten, en dat zij vervolgens samen zouden gevlucht zijn (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.9 februari 2012, p.2, administratief dossier). Later tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u echter dat u uw dochter naar haar vader heeft gebracht die op dat moment nog steeds in Madina Loco woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd wat zijn plannen waren en of hij het dorp misschien wou verlaten, geeft u nu echter aan dat u het niet weet, dat hij niet de bedoeling had om het dorp te verlaten omdat het de enige plaats is die hij kent (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u bijgevolg aan dat u vermoedt dat uw dochter en haar vader gewoon in het dorp zijn gebleven, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat ze samen gevlucht zouden zijn. Deze wat tegenstrijdige verklaringen over het lot van uw oudste dochter, alsook uw beperkte kennis over uw beweerde partner en vader van uw dochters, ondermijnen toch enigszins de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien kan toch de vraag gesteld worden waarom jullie niet samen zouden zijn gevlucht - u, uw dochter en uw partner – aangezien de door u aangehaalde vrees niet los te koppelen is van deze twee personen. Het kan enigszins vreemd genoemd worden dat u uw dochter en partner achter zou laten in uw geboortedorp in het licht van de door u aangehaalde vrees uitgaande van uw familie die eveneens

woonachtig is in datzelfde dorp. Wanneer u overigens tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u nooit het idee heeft gehad om samen met uw partner het dorp te verlaten, en op een andere plaats een leven op te bouwen, geeft u eenvoudigweg aan dat dit niet mogelijk was, ook al omdat ze jullie zouden vervloeken en zwarte magie zouden toepassen (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.11-12).

Wat betreft de door u aangehaalde concrete vrees in uw land van herkomst dient tenslotte nog het volgende te worden opgemerkt. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt van wie de vrees in uw land van herkomst uitgaat, verklaart u dat u uw familie vreest, en dat je moet luisteren naar degenen die je hebben opgevoed, in casu uw oom en tante (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U geeft verder aan nooit problemen te hebben gehad met de Sierraleoonse autoriteiten. Gevraagd waarmee uw tante dan dreigde, geeft u aan dat ze u vervloekte en dat ze u bedreigde door middel van zwarte magie (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wat dit laatste betreft, dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde dreigementen, uitgaande van uw tante bijgeloof betreffen en uw vrees bijgevolg een objectieve grond mist. Uiteraard kan begrip worden opgebracht voor eventuele subjectieve gevoelens van angst die gepaard kunnen gaan met zulke dreigementen gebaseerd op zwarte magie, maar in uw geval dient te worden opgemerkt dat, zoals hierboven reeds bleek, dat de situatie die u nu aanhaalt een herhaling is van een eerdere situatie vijf jaar geleden en u haalt onvoldoende objectieve elementen aan waaruit blijkt dat uw tante u ook daadwerkelijk zou viseren of schade zou willen / kunnen aanrichten. Bovendien haalt u zelf aan tijdens het gehoor dat u op geen enkel ogenblik problemen heeft gekend met de autoriteiten in Sierra Leone, en dat u geen poging heeft ondernomen eventueel bescherming aan te vragen bij deze autoriteiten. Tot slot dient nog de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in uw land van herkomst aangehaald te worden, indien geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde persoonlijke problemen, quod non, aangezien uw problemen een lokaal karakter betreffen en niet uitgaan van de Sierraleoonse autoriteiten. U geeft echter aan tijdens het gehoor nooit overwogen te hebben om uw geboortedorp te verlaten samen met uw partner en uw eerste dochter uit angst voor de vloeken uitgaande van uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p.10) wat zoals eerder gezegd niet als een redelijk argument kan beschouwd worden aangezien uw tante ook in het verleden geen ernstige problemen veroorzaakte voor u.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw identiteit of nationaliteit. U legt wel de Belgische geboorteakte voor van uw jongste dochter, geboren in Luik. Tevens legt u een medisch attest voor, opgesteld door een Belgische dokter, waarin vermeld wordt dat u een besnijdenis (type 2) heeft ondergaan (zie administratief dossier). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt waarom u dit document voorlegt, verklaart u dat u niet goed weet waarom de dokter u dit document heeft gegeven aangezien u geen Frans spreekt, maar dat het misschien is om de initiatie in het genootschap te staven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uiteraard dient begrip te worden opgebracht voor het ondergane leed van uw persoon in het kader van deze praktijken, maar dit gegeven wijzigt echter niets aan de hierboven gemaakte opmerkingen en vaststellingen. De door u aangehaalde initiatie in het voormelde genootschap wordt in feite in deze beslissing niet meteen in twijfel getrokken, en een eventueel hiermee gepaard gaande vrees van uw persoon dient als niet meer actueel te worden beschouwd aangezien de door u vermelde initiatie reeds zou zijn uitgevoerd.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. De verzoekende partij vat haar betoog aan door aan te voeren dat: “*verwerende partij ten onrechte stelt dat de verklaringen verzoekster omtrent haar angst van haar tante en oom dienen te worden*

“gerelativeerd op basis van recente en minder recente” gebeurtenissen in het leven van verzoekster; Dat verwerende partij zich zo vragen lijkt te stellen bij het feit dat verzoekster vijf jaar eerder bij het voorvallen van gelijkaardige feiten - zwangerschap en geboorte van haar eerste dochter - toen niet reeds aanstalten had gemaakt om het land te ontvluchten omwille van het verbod een relatie te onderhouden met de vader van haar dochter en de vrees uitgehuwelijkt te worden aan een andere man zoals haar voor haar tante en oom voorstonden;

Terwijl, dat verwerende partij uit het oog lijkt te verliezen dat verzoekster bij de geboorte van haar eerste dochter vijf jaar jonger was (18/19 jaar) en zij zich dus in een geheel andere situatie bevond en degene waarmee zij werd geconfronteerd enkele maanden voor haar aankomst in België; Dat verzoekster er inderdaad wel toe in leek te slagen de druk vanwege tante en oom af te houden doch dat dit van bij de zwangerschap van de tweede dochter - kort voor het vluchten uit Sierra Leone - meer en meer ondraaglijk werd voor verzoekster en haar omgeving; Dat er bovendien vijf jaren eerder geen zwarte magie aan te pas en kwam en toen overigens ook de initiatie in het Bundu-genootschap niet had plaatsgevonden; Dat verzoekster uiteraard maar tot op zekeren hoogte de weerstand tegen haar relatie met de heer F. kon tegengaan doch dat het op den duur voor haar te veel werd”.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich tijdens haar eerste zwangerschap niet in een geheel andere positie bevond. Bovendien zou verzoekster wel geïnitieerd zijn tijdens haar eerste zwangerschap in het Bundu-genootschap. Zij verklaarde immers tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal dat zij gedurende de initiatie verduidelijkte aan haar oom en tante dat ze zwanger was (gehoorverslag p. 8).

Met betrekking tot het argument van de zwarte magie die verzoekster vreesde tijdens haar tweede zwangerschap en die mede een rol gespeeld zou hebben in de aanleiding van de vlucht uit het land van herkomst, wijst de Raad er op dat, naast de vaststellingen hieromtrent die de bestreden beslissing op pertinente wijze opwerpt, verzoekster tijdens het gehoor verklaarde dat haar oom en tante haar partner probeerden te doden met een *witchgun* nadat zij op de hoogte waren van de eerste zwangerschap, maar dat hij het overleefde (gehoorverslag p. 7 en 9). Deze verklaringen tonen ook aan dat verzoekster volgens haar verklaringen wel met zwarte magie geconfronteerd werd voor haar tweede zwangerschap. Verder blijkt ook uit haar verklaringen dat verzoekster geen onoverkomelijke problemen kende om het gedwongen huwelijk af te houden. Ze verklaarde inderdaad dat het niet makkelijk was, maar ook dat haar weigeringen volstonden om het huwelijk af te houden (gehoorverslag p. 10). Bovendien verklaarde ze dat ze geen echte problemen kende na de bevalling van haar eerste kind, dat ze alleen niet kon trouwen en geen vrijheid had. Toch mocht ze bij haar oom en tante blijven wonen, werkte ze nog steeds en zette ze haar relatie met haar partner, F.W. verder.

De Raad meent dat verzoekster niet overtuigt in deze en schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat: *“U verklaart eveneens dat u niet wenste te huwen met de door uw tante opgedragen man, maar dat u in tegendeel wilde trouwen met de vader van uw twee dochters, wat echter niet mogelijk was omdat uw familie hietegen gekant was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen zou uw vlucht uit Sierra Leone vooral gebaseerd zijn op angst voor uw familie, met name vooral voor uw tante en oom, bij wie u inwoonde (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Deze door u aangehaalde vrees dient echter in eerste instantie gerelativeerd te worden op basis van recente en minder recente gebeurtenissen in uw leven zoals door u verklaard tijdens het gehoor voor het CGVS. U verklaart immers tijdens dat gehoor dat u vijf jaar geleden reeds een eerste maal zwanger was geworden en dat de vader van uw eerste dochter dezelfde persoon was met wie u toen reeds wou huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U zou echter op het punt hebben gestaan uitgehuwelijkt te worden aan een andere man, die uw initiatie in het Bundu-genootschap zou hebben gefinancierd, maar omwille van uw zwangerschap zou dit niet zijn doorgegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Integendeel, u zou na de geboorte van uw eerste dochter bij uw tante en oom zijn kunnen blijven wonen, kon uw werk hervatten en zette zelfs (in het geheim) uw relatie met de vader van uw kinderen verder, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U was met andere woorden vijf jaar geleden reeds in een gelijkaardige situatie als in december 2011 toen u wel besloten zou hebben het land te hebben verlaten uit angst voor uw tante en oom. Wanneer u echter gevraagd wordt welke problemen u gekend heeft nadat uw eerste dochter geboren werd, zo’n vijf jaar geleden, antwoordt u dat er geen grote problemen waren maar dat u niet kon huwen met de vader van uw dochter en dat u geen vrijheid had (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Hierbij kan bijgevolg de vraag gesteld worden of de gronden of motieven van uw vlucht uit uw land van herkomst eind 2011 wel pertinent zijn aangezien u zich vijf jaar geleden in een gelijkaardige positie bevond en nadien geen grote problemen heeft gekend gezien uw verklaring dat u bij uw tante en oom kon blijven wonen. Wat betreft uw angst voor een eventueel gedwongen huwelijk met de wat oudere man die uw toetreding tot de Bundu-society zou hebben betaald, dient opgemerkt te worden dat u hierover verklaart tijdens het*

gehoor voor het CGVS dat men wilde dat u met deze man zou trouwen maar dat u dit simpelweg steeds geweigerd heeft. Wanneer u hieromtrent gevraagd wordt of u steeds weigerde, geeft u aan van wel omdat u niet van hem hield (zie gehoorverslag CGVS, p.10), en wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u op deze manier het huwelijk kon afwenden, antwoordt u dat het niet makkelijk was maar dat u het wel kon afhouden via uw weigeringen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook uw angst of vrees voor een eventueel gedwongen huwelijk dient bijgevolg gerelativeerd te worden aangezien u er klaarblijkelijk toch gedurende bijna vijf jaar in geslaagd bent, na de geboorte van uw eerste dochter, een huwelijk met de aan u opgedragen man te weigeren, alvorens u zou besloten hebben om het land te verlaten. Bovenstaande vaststellingen vormen bijgevolg een eerste relativering van uw aangehaalde vrees ten opzichte van uw familieleden in uw land van herkomst.”

2.3. Verder meent de verzoekende partij dat de “*verwerende partij ten onrechte twijfels heeft omtrent de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster omtrent haar partner, de heer F. W., de vader van haar twee dochters; Terwijl, dat verzoekster op de pagina’s 7, 8 e.v. van het gehoorverslag een groot aantal details aan verwerende partij overmaakt over de heer F. W.;*”

De Raad is van oordeel dat verzoekster tijdens het gehoor en meer bepaald op de vragen die neergeschreven werden op pagina 7 en 8 van het gehoorverslag, erg vaag is in haar antwoorden met betrekking tot haar kennis van de vermeende vader van haar kinderen, F. W., met wie zij beweert gedurende een vijftal jaren een relatie te hebben gehad. Op dit punt wordt de aannemelijkheid van haar asielrelaas dan ook ondermijnd door deze vage verklaringen omtrent de persoon F.W.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De verzoekende partij stelt vervolgens “*Dat men verzoekster moeilijk kan verwijten niet precies te weten wat er gebeurd is met haar partner en dochter na haar vertrek uit het land, of welke plannen de partner precies zou hebben ondernomen om de dochter van verzoekster enigszins in veiligheid te stellen; Dat verzoekster tijdens haar verhoren bij de asielinstanties verklaringen heeft aangereikt doch dat zij hierbij wel telkens aan toevoegde het antwoord niet te weten, minstens het gegeven niet met zekerheid te weten;*”

De vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. Niettemin meent de Raad dat verzoekster niet overtuigt in haar verklaringen waar zij geheel verschillende verklaringen aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken dan tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal. Deze vaststelling is een negatieve indicatie voor de aannemelijkheid van verzoeksters asielrelaas.

Ook meent de verzoekende partij “*Dat zij sinds haar aankomst in België geen kontakten heeft kunnen leggen met haar partner, wat hij niet gemakkelijk bleek gezien haar zeer moeizame zwangerschapsverloop;*

Dat verwerende partij ook zelfs lijkt in te zien dat de door haar opgeworpen tegenstrijdigheden van verzoekster op dit punt niet zo zwaar doorwegen vermits ze zelf stelt dat deze “wat tegenstrijdige verklaringen” enkel “toch enigszins” de geloofwaardigheid van verzoekster ondermijnen (onderstreept door verzoekster).”

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De Raad stelt vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden die *in casu* betwist worden, geen betrekking hebben op details van verzoeksters asielrelaas, maar een belangrijk element van haar relaas aanraken, namelijk het huidige verblijf van haar partner en haar oudste dochter, en de reden waarom zij verzoekster niet volgden in haar vlucht naar België.

Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Derhalve stelt de bestreden beslissing terecht vast dat: *“Voorts kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden wat betreft de vermeende vader van uw twee dochters, F. W., bij wie u uw eerste dochter zou hebben achtergelaten in Sierra Leone. U verklaart immers dat jullie reeds een lange tijd geleden – u kan niet aangeven wanneer precies – een relatie zouden zijn begonnen nadat jullie elkaar zouden hebben ontmoet in uw dorp Madina Loco waar uw partner werkzaam was als visser (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Zoals gezegd kan u tijdens het gehoor niet aangeven hoe oud u was op het moment dat jullie een relatie zouden zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Verder geeft u aan dat hij van Guinee afkomstig was en dat hij eveneens zijn ouders verloren had (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt hoe lang hij reeds in Sierra Leone verbleef, geeft u aan dat hij er was zolang u hem kent en dat hij het grootste gedeelte van zijn leven in Sierra Leone heeft gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd waarom hij naar Sierra Leone is gekomen, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u nochtans aan dat uw partner geboren is in Madina Loco; zijn vermeende Guineese afkomst bracht u niet ter sprake (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.9 februari 2012, p.2, administratief dossier), terwijl u voor het CGVS verklaart dat hij het grootste gedeelte van zijn leven in Sierra Leone heeft gewoond. Verder heeft u tijdens het gehoor voor het CGVS geen idee van waar uw partner afkomstig is in Guinee (zie gehoorverslag CGVS, p.8) wat toch enigszins vreemd is aangezien u meer dan vijf jaar een relatie zou hebben gehad met deze man. Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u eveneens aan dat uw partner bij zijn oom woonde, maar dat deze gestorven zou zijn; wanneer u echter gevraagd wordt wanneer zijn oom gestorven is, moet u weer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw verklaringen betreffende de beweerd vader van uw twee dochters zijn bijgevolg wel erg oppervlakkig te noemen in het licht van uw verklaringen dat u meer dan vijf jaar een (weliswaar verborgen) relatie met deze man zou hebben gehad. Verder is het opmerkelijk te noemen dat u in eerste instantie, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als voor het CGVS, aangeeft dat u geen idee heeft waar uw oudste dochter en haar vader zouden verblijven (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.9 februari 2012, p.2, administratief dossier / zie gehoorverslag CGVS, p.4). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u zelfs aan dat u uw dochter naar haar vader heeft gebracht op het ogenblik dat u Sierra Leone zou hebben verlaten, en dat zij vervolgens samen zouden gevlucht zijn (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.9 februari 2012, p.2, administratief dossier). Later tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u echter dat u uw dochter naar haar vader heeft gebracht die op dat moment nog steeds in Madina Loco woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd wat zijn plannen waren en of hij het dorp misschien wou verlaten, geeft u nu echter aan dat u het niet weet, dat hij niet de bedoeling had om het dorp te verlaten omdat het de enige plaats is die hij kent (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u bijgevolg aan dat u vermoedt dat uw dochter en haar vader gewoon in het dorp zijn gebleven, terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat ze samen gevlucht zouden zijn. Deze wat tegenstrijdige verklaringen over het lot van uw oudste dochter, alsook uw beperkte kennis over uw beweerd partner en vader van uw dochters, ondermijnen toch enigszins de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

Waar de verzoekende partij opwerpt *“dat minstens ten aanzien van verzoekster moet gelden dat de tegenstrijdigheden van de verzoekster haar verhaal volledig ongeloofwaardig moeten maken in die mate dat er geen plaats voor twijfel mag en kan bestaan, die, als die wel blijkt te bestaan, volgens het Handvest van procedures van de VN voor de vaststelling van de vluchtelingenstatus in het voordeel van de asielzoeker dient uit te vallen; Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet op afdoende wijze is gemotiveerd;”*

Betreffende de aangevoerde schending van het beginsel van het voordeel van de twijfel zoals uiteengezet in de proceduregids van UNHCR merkt de Raad vooreerst op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Daarnaast wijst de Raad erop dat wat het voordeel van de twijfel betreft artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet stelt: *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn*

verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en bevestigt de motieven van de bestreden beslissing.

2.4. In het derde onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij aan dat *"verwerende partij ten onrechte voor relevant voor een juiste beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster lijkt te houden het gegeven dat verzoekster niet met haar partner en haar dochter is gaan vluchten uit Sierra Leone; Terwijl, verwerende partij uit het oog lijkt te verliezen dat het ontvluchten uit een land en het emigreren naar een ander land een zeer dure onderneming is, al is het maar omdat de kosten van de passeur/smokkelaar dienen te worden voorzien;*

Dat het zeer aannemelijk is dat verzoekster, haar dochter en partner niet samen konden reizen omwille van het simpele feit dat dit praktisch niet haalbaar was, minstens het leven van de dochter in gevaar kon brengen; Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet op afdoende wijze is gemotiveerd;"

De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar gehoor door de commissaris-generaal nergens verklaard heeft dat zij haar reis/vlucht uit Sierra Leone heeft moeten betalen. Integendeel, ze verklaarde zelfs dat de bevriende pastoor en diens kennis M., een blanke man, haar hielpen om te vluchten. M. zou haar bij aankomst in België nog vijf euro gegeven hebben en is dan vertrokken. Wanneer verzoekster gevraagd werd of ze moest betalen, verklaarde ze het volgende: *"Nee hij vroeg geen geld, hij zei dat hij me zou helpen"* (gehoorverslag p. 5-6).

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing: *"Bovendien kan toch de vraag gesteld worden waarom jullie niet samen zouden zijn gevlucht - u, uw dochter en uw partner – aangezien de door u aangehaalde vrees niet los te koppelen is van deze twee personen. Het kan enigszins vreemd genoemd worden dat u uw dochter en partner achter zou laten in uw geboortedorp in het licht van de door u aangehaalde vrees uitgaande van uw familie die eveneens woonachtig is in datzelfde dorp. Wanneer u overigens tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u nooit het idee heeft gehad om samen met uw partner het dorp te verlaten, en op een andere plaats een leven op te bouwen, geeft u eenvoudigweg aan dat dit niet mogelijk was, ook al omdat ze jullie zouden vervloeken en zwarte magie zouden toepassen (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en p.11-12)."*

Verzoekster geeft ook niet aan waarom ze niet samen konden reizen, en waarom het leven van haar dochter dan in gevaar zou zijn, gelet op hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld inzake de relativiteit van de vrees voor vervolging uitgaande van haar tante en oom. Ze overtuigt niet in haar verklaringen.

2.5. Ten vierde stelt de verzoekende partij dat *"verwerende partij ten onrechte stelt de door verzoekster aangehaalde vrees de test van de Geneefse Vluchtelingenconventie niet zou kunnen doorstaan aangezien de vrees enkel maar zou zijn gegrond op subjectieve elementen in hoofde van verzoekster zonder dat laatste hiervoor tastbare concrete objectieve elementen zou hebben aanbracht ter ondersteuning van die zogenaamd subjectieve vrees;*

Dat op dit punt de appreciatie van verwerende partij en dus ook de bestreden beslissing volledig voorbij gaat het feit dat verzoekster tijdens het gehoor zeer duidelijk melding maakt van het feit dat de tante er enorme problemen mee had dat verzoekster - en trouwens ook haar partner christenen zijn en dat er zich dus wel degelijk een probleem van religieuze aard stelde dat wel degelijk in het licht van de Geneefse Vluchtelingenconventie nader diende te worden onderzocht; Dat de bestreden beslissing op dit punt dan ook niet op afdoende wijze is gemotiveerd;"

Met betrekking tot de aangehaalde vrees voor vervolging uitgaande van de oom en tante van verzoekster aan de hand van zwarte magie, verwijst de Raad naar hetgeen er hierboven reeds werd over uiteengezet.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat:

"... Gevraagd waarmee uw tante dan dreigde, geeft u aan dat ze u vervloekte en dat ze u bedreigde door middel van zwarte magie (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wat dit laatste betreft, dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde dreigementen, uitgaande van uw tante bijgeloof betreffen en uw vrees bijgevolg een objectieve grond mist. Uiteraard kan begrip worden opgebracht voor eventuele subjectieve gevoelens van angst die gepaard kunnen gaan met zulke dreigementen gebaseerd op zwarte magie, maar in uw geval dient te worden opgemerkt dat, zoals hierboven reeds bleek, dat de situatie die u nu aanhaalt een herhaling is van een eerdere situatie vijf jaar geleden en u haalt onvoldoende objectieve elementen aan waaruit blijkt dat uw tante u ook daadwerkelijk zou viseren of schade zou willen / kunnen aanrichten."

Wat de stelling van de verzoekende partij betreft dat zij wel degelijk een probleem van religieuze aard heeft dat wel degelijk in het licht van de Geneefse Vluchtelingenconventie nader diende te worden onderzocht, meent de Raad dat dit bij gebrek aan aannemelijk asielrelaas niet relevant is.

2.6. Tot slot stelt de verzoekende partij dat *“verwerende partij maar al te gemakkelijk stelt dat verzoekster in Sierra Leone niet de bescherming van de politionele overheden heeft ingeroepen en dat er in voor haar geval een intern vluchtalternatief bestaat in Sierra Leone;*

Dat het algemeen bekend dat de Sierra Leonese politie overheden niet echt betrouwbaar zijn;

Dat verwerende partij verder nalaat te verduidelijken welke plaat(en) in Sierra Leone voor verzoekster als een intern vluchtalternatief in aanmerking zou (den) kunnen komen, i.e. in een plaats waar zij zich zonder enige vrees zou kunnen vestigen conform de voorwaarden vooropgesteld door artikel 48/5 § 3 Vr. W. en artikel 8 van de betreffende EU Kwalificatierichtlijn, zijnde de toegankelijkheid en het redelijke karakter ervan; (cfr. de Michigan Guidelines).”

De Raad meent dat bij gebrek aan aannemelijkheid van de gegronde vrees voor vervolging van verzoekster dit een overtollig motief betreft, dat echter geen afbreuk doet aan de overige pertinente vaststellingen tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoekster.

De Raad wijst er tot slot op dat het voorleggen van identiteitsdocumenten een essentieel element is in elke procedure. De verzoekende partij moet de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voorleggen. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden. De verzoekende partij toont niet aan dat zij ernstige en volhardende pogingen heeft ondernomen om alsnog identiteitsstukken voor te leggen. Het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot verzoeksters asielrelaas (RvS, nr. 162.658 van 25 september 2006).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS